

РЕШЕНИЕ

№ 28607

гр. София, 15.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 08.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **6820** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. В. Н. с ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез процесуалния си представител адв. С. П., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-2633911 от 29.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" – П., ОД МВР-П., с която спрямо оспорващата на основание чл. 171, т. 1, б. "з") "гг") от ЗДвП е приложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца". В жалбата се излагат доводи за нейната незаконосъобразност, като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби, при неспазване целта на закона – основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК. Излагат се и съображения за нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Посочва се, че в заповедта липсват данни въз основа на какъв официален документ/справка се прави извод за служебно прекратена регистрация. Според жалбоподателя в оспорената заповед липсват мотиви, което препятства правото му на защита. Представена е и писмена защита, с която доразвива доводите си за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и при неспазване целта на закона. Моли съда за отмяна на оспорената заповед и претендира сторени по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение. Ответникът - младши автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" – П., ОД МВР-П., не се явява и не се представлява в открито съдебно заседание. В писмено становище излага доводи за

законосъобразност на оспорената ЗППАМ.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната ЗППАМ № ГАМ-2633911 от 29.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" – П., ОД МВР-П., по отношение на оспорващата е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква "з"), "гг") от ЗДвП – " временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца ". Заповедта препраща към съставения АУАН Серия ГА № 5317061, срещу Д. В. Н. за това, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - лицето управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно правилата на ЗДвП. В ЗППАМ е описано нарушението, а именно: На 29.05.2026 г., около 13:20 ч. на АМ Т. км 88 с посока на движение от [населено място] към [населено място] управлява МПС лек автомобил Тойота РАВ-4 с рег. номер СВ2416ОВ, собственост на Т. В. П., ЕГН [ЕГН], като извършва следното нарушение: Управлява МПС което е със служебно прекратена регистрация на 24.02.2026 г. на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, поради липса на сключена застраховка ГО. В заповедта е посочено, че е извършено нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - лицето управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно правилата на ЗДвП и това, че са налице материално правните предпоставки за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква "з"), "гг") от ЗДвП. Като отнети документи е посочено СУМПС №[ЕИК].

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 29.05.2026 г. Същата е оспорена по съдебен ред в законоустановения 14-дневен срок с жалба, подадена на 03.06.2026 г. до Административен съд – София-град.

Изискана е административната преписка и към нея е представен и Акт за установяване на административно нарушение Серия ГА № 5317061 от 29.05.2026, срещу Д. В. Н. за това, че виновно е нарушила разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - лицето управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно правилата на ЗДвП.

Като писмени доказателства по делото е представена застрахователна полица „Гражданска отговорност“ за лек автомобил Тойота РАВ-4 с рег. номер СВ2416ОВ, със срок на действие от 29.05.2026 г. до 28.05.2027 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Във връзка с компетентността на издателя на оспорената заповед по делото са приложени и приети заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи и заповед № 312з-2296 от 11.09.2025 г. на директора на ОД МВР - П., с която се оправомощават длъжностни лица на Областна дирекция на МВР да издават ЗППАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, в т.ч. и „младши автоконтрольор I и II степен, поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК

Оспорената ЗППАМ е издадена в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача.

В процесната заповед е посочено като извършено нарушение нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.), която предвижда да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В процесната заповед е посочено, че жалбоподателката управлява МПС с прекратена регистрация – непререгистрирано ПС, следователно не е налице несъответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ. От тях става ясно от кои юридически факти органът черпи упражнената от него властническа компетентност. Спазена е установената форма за издаване на административния акт.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че в процесната заповед липсват данни относно времето на управление на МПС, тъй като в заповедта ясно са посочени часа, дата и мястото на извършеното нарушение, а именно 29.05.2026 г., около 13:20 ч. на АМ Т. км 88 с посока на движение от [населено място] към [населено място]. Също така като част от административната преписка е представена справка от Автоматизирана информационна система (АИС) за лек автомобил Тойота РАВ-4 с рег. номер СВ2416ОВ, от която е видно, че за периода от 24.02.2026 до 25.05.2026 г. автомобилът е бил с прекратена регистрация поради липса на застрахователна полица ГО, като в хода на съдебното производство не бяха представени доказателства, които да оборят тези фактически установявания на административния орган. В този смисъл следва да се посочи, че цитираната практика на съда е ирелевантна в настоящия случай, тъй като фактите и обстоятелствата по делото се различават.

Не се споделят и изложените в писмените бележки доводи за незаконосъобразността на мярката поради липса на уведомяване на жалбоподателката относно прекратяването на регистрацията на МПС, както и това, че същата не е собственик. Със съставянето на АУАН за нарушение от кръга на посочените в разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, за административния орган възниква

правомощието и задължение да наложи принудителната мярка, без той да има право да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимо и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство относно дерегистрацията. Въпросите относно знанието на водача относно регистрационния статус на управляваното МПС и субективната страна на деянието имат значение при преценката за наличие на вина в рамките на административнонаказателното производство по ЗАНН, по ангажиране на отговорност за нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, но са извън предметния обхват на настоящото производство, чийто предмет е съдебният контрол за законосъобразност на приложена принудителна административна мярка. Доколкото принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не представляват санкция, тяхното прилагане не е обусловено от установяване на вина.

В случая спорът по делото се свежда до това дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката по чл. чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП и дали същата съответства на целта на закона, като тук съдът споделя изцяло доводите на жалбоподателя.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.), на което основание е издадена процесната заповед, е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателката е управлявала МПС със служебно прекратена регистрация от 24.02.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП - управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 ЗДвП.

Тук обаче следва да се посочи, че в ЗДвП е предвидена и хипотезата на чл. 171, т. 1, б. е" от ЗДвП, според която на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца. Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Възниква въпросът коя разпоредба следва да се

приложи в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка "Гражданска отговорност", а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

Както бе посочено по-горе в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП е предвидено, че същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка "Гражданска отговорност" следва да се наложи мярка по чл. 171, т. 1, б. "е") от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП – да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че и в двата случая се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, но има разлика по отношение на срока – по б. "е") мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. "з"), "гг") – до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Ето защо, в случаите, когато се прилага буква „е“) продължителността на ПАМ се обуславя от волята на адресата на заповедта, който може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, а в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат. Предвид прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. е") ЗДвП би била по-благоприятна за лицето от тази по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката, а съгласно чл. 6, ал. 3 АПК, когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона.

При това положение, дори да се приеме, че са налице две хипотези, при които административният орган има право на избор дали да приложи мярката по чл. 171, т. 1, б. „е“) или по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, то принципът по чл. 6, ал. 2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която в случая е тази по чл. 171, т. 1, б. „е“) от ЗДвП, като в конкретния случай това не е сторено.

Настоящият съдебен състав приема, че оспорената ПАМ е приложена и в несъответствие с целта на закона. В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е постигната чрез издаване на застрахователна полица „Гражданска отговорност“ още на същия ден, в който е установено нарушението, която е представена и приета от съда по делото. При това положение продължаващото действие на мярката "временно отнемане на СУМПС" не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от това.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.

Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят в полза на жалбоподателя. В случая претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия. Претендират се такива в размер на 5,11 евро държавна такса и 600,00 евро адвокатско възнаграждение, платени в брой, съгласно представения по делото Договор за правна помощ от 29.05.2026 г., които съдът намира за доказани. Ответната страна не е направила възражение за прекомерност. Ето защо ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в пълен размер от 605,11 евро, представляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2633911 от 29.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" – П., ОД МВР-П..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи -П. да заплати на Д. В. Н. с ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 605,11 (шестстотин и пет евро и единадесет евроцента) евро.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: